

Илија — Број тринаест

Четрдесет шест

Jeff Pippenger

2023-10-19

У претходном чланку усклађивали смо Илију са историјом од 1798. до 1844. године. Илија симболички ступа у ту историју када је Вилијам Милер био подигнут да објављује поруку првог анђела. Сарептска удовица представља верну цркву која сакупља два дрвета, односно два народа који ће 22. октобра 1844. постати један народ.

И реци им: Овако вели Господ Бог: Ево, узећу синове Израиљеве између народа, куд год су отишли, и сабраћу их ода свуд, и доведићу их у њихову земљу. И учинићу их једним народом у земљи, на горама Израиљеви; и један цар биће цар свима њима; и неће више бити два народа, нити ће се више икада делити на два царства. Нити ће се више скврнили својим идолима, ни својим гадостима, ни иједним од својих преступа; него ћу их избавити из свих места у којима су живели и у којима су сагрешили, и очистићу их; и биће ми народ, и ја ћу им бити Бог. И Давид, слуга мој, биће цар над њима, и сви ће имати једнога пастира; и ходиће по мојим уредбама, и држаће моје законе, и извршаваће их. И живеће у земљи коју сам дао Јакову, служи својему, у којој су живели оци ваши; и живеће у њој они, и деца њихова, и деца деце њихове довека; и Давид, слуга мој, биће им кнез довека. И склопићу с њима завет мира; биће то вечни завет с њима; и утврдићу их, и умножићу их, и поставићу светињу своју усред њих довека. И шатор мој биће над њима; да, ја ћу им бити Бог, и они ће бити мој народ. И народи ће познати да ја, Господ, посвећујем Израиља, кад светиња моја буде усред њих довека. Језекиљ 37:21–28.

Постоји неколико благослова које Језекиљ наводи као обећане двама штаповима, то јест двама народима који постају један народ. Почећемо разматрањем четири од тих благослова које је сестра Вајт означила као четири „доласка“, а који су се сви испунили у исто време, 22. октобра 1844. године.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења Светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега к Старцу дана, како је изложен у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, јесу описи истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Први „долазак“ на који се сестра Вајт позива јесте долазак Првосвештеника ради „очишћења светиње“, које је требало да се догоди на крају две хиљаде и три стотине година. Тај стих даје одговор на питање из Данила осме главе и тринаестог стиха, које гласи: „Докле ће трајати виђење о свакодневној жртви и о преступу пустошења, да се и светиња и војска предају да се газе?“ Четрнаести стих показује да ће очишћење светиње започети на крају две хиљаде и три стотине година. Језекиљ каже да ће Бог „узети синове Израиљеве између незнабожаца, куда су отишли, и сабраће их са свих страна, ... и народ који буде сабран неће

се више скврни“; јер ће их Бог „очистити; и они ће ми бити народ, и ја ћу им бити Бог.“

Двадесет другог октобра 1844. године, друго „доласка“ на које је сестра Вајт указала, било је испуњење Данила 7,13, где се показује да ће Син човечији доћи Старцу дана, да прими царство. Језекиљ каже да ће Бог „учинити од њих један народ у земљи на горама Израиљевим; и један цар биће цар свима њима“. Језекиљ представља Христа као цара под именом „Давид“, када каже да ће „Давид, слуга мој, бити цар над њима“. Он такође показује да ће Христос, као Давид, бити њихов „један пастир“ и да ће „слуга мој Давид“ такође „бити кнез њихов довека“. Цару је, по самој дефиницији, потребна његова титула цара, и потребна му је област над којом ће владати и поданици његовога царства. Ако нема поданика, не би било ни царства.

Видех у ноћним виђењима, и гле, као Син човечији иђаше са облацима небеским, и дође к Старцу дана, и приведоше га пред Њега. И даде му се власт, и слава, и царство, да му служе сви народи, племена и језици; власт је његова власт вечна, која неће проћи, и царство његово неће се разрушити. Данило 7:13, 14.

Трећи „долазак“ који је сестра Вајт идентификовала био је када је Христос, као „весник завета“, изненада дошао у свој храм да очисти синове Левијеве. Језекиљ каже да ће их Христос „очистити: и они ће ми бити народ, и ја ћу им бити Бог“, и да ће „штавише“ с њима склопити „завет мира“, који ће бити „вечан завет“. Завет ће бити остварен када Бог „постави“ своју „светињу усред њих“, и да ће „незнабошци познати да сам ја Господ који посвећујем Израиља, кад светиња моја буде усред њих“.

Ево, ја ћу послати свога гласника, и он ће приправити пут преда мнош; и Господ, кога тражите, изненада ће доћи у свој храм, и Анђео завета, коме се радујете: ево, он ће доћи, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његовог доласка? и ко ће опстати кад се он јави? јер је он као огањ топиочев и као сапун белиочев. И седеће као онај који топи и пречишћава сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу као у древне дане и као у пређашње године. Малахија 3:1–4.

Гласник који је припремио пут за Христа, „гласника савеза“ у историји од 1798. до 1844. године, био је Илија, представљен у лику Вилијама Милера. Када је Христос изненада дошао у свој храм, очистио је „синове Левијеве“ као „огњем топиочевим“.

Друго „долажење“ које се испунило 22. октобра 1844. године било је долажење женика. Језекиљ двапут указује да ће народ сабран од два штапа бити Божји „народ“ и да ће Он „бити њихов Бог“. То је било остварено браком. Дана 22. октобра 1844. године, четири пророштва која су се испунила, на која се позива сестра Вајт, сва су препозната сведочанством Језекиљевих двају штапова.

Илија представља весника који припрема пут веснику завета. Христос је поистоветио Јована Крститеља са весником који је припремио пут за Његов први долазак. Сестра Вајт је поистоветила Вилијама Милера са Илијом, а Милер је припремио пут да Христос дође као „првосвештеник“, „Син човечији“, „весник завета“ и „женик“.

После три и по године, Илија дође из Сарепте, где је боравио код удовице и њеног сина, и заповеди Ахаву да сазове сав Израил на Кармил. Језекиљ каже да ће незнабошци познати да је Бог Бог, када постави своју светињу усред народа сабраног од два штапа. На гори Кармилу Илија рече Израилу да изабере да ли је Бог Бог или је Вал Бог, али је то питање поставио у контекст не само тога ко је истинити Бог, него и у контексту тога ко је истинити пророк.

И Илија приступи свему народу и рече: Докле ћете храматити на две стране? Ако је Господ Бог, идите за Њим; а ако је Вал, онда идите за њим. А народ му не одговори ни речи. Тада Илија рече народу: Ја сам сам остао пророк Господњи; а Валових пророка има четири стотине и педесет људи. 1. Царевима 18:21, 22.

Сав Израил, укључујући Ахаву, знао је да је Илијин Бог Бог, када је огањ сишао с неба и спалио Илијину жртву. Силазак огња на гори Кармилу означава тренутак када је Бог поставио Своју светињу усред народа сачињеног од два штапа. Чудо огња на гори Кармилу показало је да је Бог Бог, а Вал лажни бог.

Чудо у Сарепти, када је Илија три пута легао на мртвог сина удовице, доказало јој је да је Илија човек Божји, а чудо на Кармилу постигло је исто. Не само да је огањ на Кармилу доказао да је Бог Бог, већ је показао и да је Илија истинити Божји пророк, насупрот пророцима Вала и пророцима гајева. У историји од 1840. до 1844. године, Милер и милерити били су показани као истинити пророци, насупрот лажним пророцима отпалог протестантизма, који су у тој истој историји показали да су кћери Језавеље.

Илија на Кармилу представља дело препознавања правог протестантског рога, јер шесто царство библијског пророштва, звер из земље из Откривења тринаесте главе, има рог протестантизма и рог републиканизма, а тек је било започело своју владавину 1798. године. Године 1798, на крају три и по године Језавељине владавине, Илија је дошао из Сарепте да јасно разлучи која је црква била рог протестантизма на звери из земље.

Удовица из Сарепте путовала је од историје Тијатире ка браку, где је њено удовиштво требало да буде уклоњено. Њен васкрснути син представља оне који су били убијени од стране Језавеље током три и по године суше. Два дрвета која је скупљала за огњиште представљала су два дома дословног Израиља која је требало сабрати заједно као један народ, а тај народ био је духовни Израил. Удовица је намеравала да употреби та два дрвета да наложи ватру, што се збило на Кармилу и 22. октобра 1844. године, када је Весник завета очистио синове Левијеве „огњем пречишћавања“.

Огањ је симбол изливања Божјег Духа, које се збило на Кармилу и при Поноћном поклику, који је достигао врхунац 22. октобра 1844. године.

И када се навршио дан Педесетнице, беху сви једнодушно на једном месту. И одједном настаде хука с неба као дување силнога ветра, и напуни сву кућу где сеђаху. И показаше им се раздељени језици као огњени, и стаде по један на свакога од њих. И испунише се сви Духа Светога, и стадоше говорити другим језицима, као што им Дух даваше да казују. Дела 2:1–4.

Изливање Духа представља објављивање поруке, а удовица је намеравала да наложи ватру, како би могла да припреми нешто хране за јело, што је порука.

И отидох к анђелу, и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше у мојим устима слатка као мед; а чим је поједох, утроба ми загорча. Откривење 10:9, 10.

Порука коју је Ахав одмах објавио Језавели била је да је Илијин Бог истинити Бог, јер је Ахав управо био сведок како је Илијин Бог одговорио огњем. Порука која је била одмах отворена 22. октобра 1844. године била је порука трећег анђела. У оба случаја, порука коју је пренео Ахав или порука трећег анђела разбешњује Језавелу.

Али ће га узнемирити гласови са истока и са севера; зато ће изаћи са великом јарошћу да погуби и сасвим истреби многе. Данило 11:44.

Danilove „vesti s istoka i sa severa“ predstavljaju poruku koja razgnevljuje cara severa, koji je Jezavelja, i ona pokreće konačni progon u istoriji zemlje. Ta poruka bila je predstavljena Ahabovom porukom upućenom Jezavelji, kao i dolaskom poruke trećeg anđela pri otvaranju suda 1844. godine.

И Ахав јави Језавели све што је Илија учинио, и како је све пророке посекао мачем. Тада Језавела посла гласника к Илији, говорећи: Нека ми богови учине тако и још више, ако сутра у ово доба не учиним твој живот као живот једнога од њих. 1. Царевима 19:1, 2.

Илија је, као символ, представљен кроз временско раздобље пустиње од 538. до 1798. године. Затим се 1798. године Илија појављује у историји као Вилијам Милер. Године 1844, Илија призива огањ поноћног поклича с неба. Потом су 1863. године Илија и његова порука били одбачени. Његова порука била је Мојсијева порука о „седам времена“, представљена такође и поруком о Језекијева два штапа. Сабирање два штапа на крају њиховог расејања било је порука удовице из Сарепте, и она је сабрала два штапа унапред, пре него што је припремила оброк.

Према Џејмсу и Елен Вајт, милеритски адвентизам је 1856. године постао лаодикијски адвентизам, а када су потом 1863. одбацили Илијину поруку о Мојсијевих „седам времена“, уклонили су логичку способност да разумеју умножавање знања о „седам времена“ које је Бог настојао да изнесе 1856. године (кроз осам недовршених чланака Хирама Едсона). Логика их је приморала да почну да руше темељни систем истина који су анђели водили Вилијама Милера да састави. Први „камен“ који је Милер открио био је камен темељац о који ће се лаодикијски адвентизам спотицати током читаве своје историје. Одбацивање тог првог камена истине произвело је слепило Лаодикије, симптом који је излечив, али се ретко настоји излечити.

Очишћење светилишта које је започело 22. октобра 1844. године обухватало је очишћење „војске“ која је, заједно са светилиштем, била погажена, као што стоји у Данилу 8:13. Та

војска била је представљена „двама дрветима“ која је удовица из Сарепте сакупила за ватру. Та два дрвета била су два дома дословног древног Израиља. Дословни Јефрем и Јуда требало је да буду сабрани у један духовни народ и очишћени од стране весника завета на почетку суда. Те две нације биле су „војска“ која је била погажена.

Језекиљево обећање било је да ће Бог „узети синове Израиљеве између незнабожаца, куд год отишли“, и да ће их „сабрати“ и „довести у њихову земљу“. Земља дословног Израиља била је славна земља, или обећана земља, или Јуда. Духовна славна земља 1798. године била је земља звери из земље с два рога из тринаесте главе Откривења.

У дан када подигох руку Своју к њима, да их изведем из земље египатске у земљу коју им бејаш изабрао, у којој тече млеко и мед, која је красота свих земаља.... Али и у пустињи подигох руку Своју к њима, да их нећу увести у земљу коју сам им дао, у којој тече млеко и мед, која је красота свих земаља. Језекиљ 20:6, 15.

Два дословна дома Израиљева живела су у земљи која је била „слава свих земаља“, у земљи која је „текла“ „млеком и медом“. Када су два дословна дома Израиљева била сабрана заједно као духовни Израиљ, било им је обећано да ће бити постављени у својој сопственој земљи. Духовна „славна земља“ јесте место где се налазе покрет милерита на почетку и покрет сто четрдесет и четири хиљаде на свршетку, током владавине звери из земље. Покрет који представља сто четрдесет и четири хиљаде могао је бити подигнут једино у земљи звери из земље. Покрет који тврди да је покрет трећег анђела из било које друге земље јесте фалсификат, јер Алфа и Омега увек крај приказује почетком.

„Ненадмашне милости и благослови Божји изливали су се на наш народ; он је био земља слободе и слава целе земље. Али уместо да Богу узврате захвалношћу, уместо да поштују Бога и Његов закон, они који се у Америци називају хришћанима постали су прожети охолошћу, лакомством и самодовољношћу....“

„Дошло је време када је суд пао на улицама, и правичност не може да уђе, и ко се уклања од зла чини себе пленом. Али рука Господња није скраћена да не може спасити, нити је ухо Његово отежало да не може чути. Народ Сједињених Америчких Држава био је народ коме је указана нарочита наклоност; али када ограниче верску слободу, напусте протестантизам и дају подршку папству, мера њихове кривице биће пуна, и ‘национално отпадништво’ биће забележено у књигама небеским. Резултат овог отпадништва биће национална пропаст.“ Review and Herald, 2. мај 1893.

Осмо поглавље Књиге пророка Данила, тринаести и четрнаести стих, указује на гажење и светиње и војске. Та војска беху два дома дословног Израиља. Јерусалим је био погажен током хиљаду двеста шездесет година Мрачнога доба.

И дана ми би трска налик на штап; и анђео стаде говорећи: Устани, и измери храм Божји, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. А трем који је изван храма изостави, и не мери га; јер је дат незнабошцима; и свети град газиће четрдесет и два месеца. Откривење 11:1, 2.

Јовану је у једанаестом поглављу Откривења речено да измери не само храм, него и „оне који се у њему клањају“. Јован је пророчки био постављен у 22. октобар 1844. године, када му је било заповеђено да измери храм и оне који се у њему клањају.

И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше у устима мојим слатка као мед; а кад је поједох, утроба моја поста горка. Откривење 10:10.

У десетом стиху десетог поглавља Откривења, Јован је представио горко разочарање од 22. октобра 1844. године, и одмах му је било речено да измери и светињу и војску. Предмет питања у Данилу осмо поглавље и тринаести стих јесте гажење и светиње и војске. Јован нас обавештава да је „незнабошцима“ било дато да „газе ногама“ „свети град“ „четрдесет и два месеца“. Четрдесет и два месеца били су Илијине три и по године. То је био Мрачни средњи век од 538. до 1798. године. Пророчки стојећи на дану 22. октобра 1844. године, Јовану је било речено да остави трем и „не мери га, јер је дат незнабошцима, и они ће газити свети град четрдесет и два месеца“.

Када је Јовану било речено да измери „храм, и жртвеник, и оне који се у њему клањају“, речима из Данила осме главе и тринаестог стиха, било му је речено да измери светињу и војску. Ако је Јовану било речено да „не“ броји хиљаду двеста шездесет година, онда је требало да мери од 1798. до места на коме је стајао 1844. године. Од 1798. до 1844, када се измери, представља четрдесет и шест година. Почетак тих четрдесет и шест година био је 1798, када се испунило Мојсијево „седам времена“ против северног дома Израилјевог. Завршетак тих четрдесет и шест година био је 1844, када се испунило Мојсијево „седам времена“ против јужног дома Израилјевог. Јованова мера износи четрдесет и шест година. Број четрдесет и шест симболизује храм. Исус је рекао: разорите овај храм, и за три дана ћу га подићи; али су препирљиви Јевреји тврдили да је храм био подизан четрдесет и шест година.

Исус одговори и рече им: Развалите овај храм, и за три дана ћу га подићи. А Јудејци рекоше: Четрдесет и шест година зидан је овај храм, а ти ћеш га подићи за три дана? Но, Он говораше о храму тела Свога. Јован 2:19–21.

Исус је узео Адамово тело након Адамовог пада, са свим његовим наслеђеним изопачењима, да би дао пример да и ми можемо надвладати као што је Он надвладао. На основу два сведока, учити да Христово тело није садржавало наслеђене изопачености четири хиљаде година греха значи ширити вино Вавилона, јер је учење да Христос није примио те наслеђене слабости основна доктрина католицизма.

И сваки дух који не признаје да је Исус Христос дошао у телу, није од Бога; и то је дух антихриста, за који сте чули да ће доћи; и већ је сада у свету. 1. Јованова 4:3.

Јер су многи варалице изишли у свет, који не признају Исуса Христа који је дошао у телу. Такав је варалица и антихрист. 2. Јованова 1:7.

Храм Христовог тела био је храм тела сваког људског бића.

„Hristos nije bio u tako povoljnom položaju u pustoj pustinji da izdrži Sotonina iskušenja kao što je bio Adam kada je bio kušan u Edemu. Sin Božji ponizio je sebe i uzeo čovekovu prirodu nakon što je ljudski rod četiri hiljade godina lutao daleko od Edema i od svog prvobitnog stanja čistote i pravednosti. Greh je vekovima ostavljao svoje strašne tragove na ljudskom rodu; i telesna, umna i moralna izopačenost vladala je u celoj ljudskoj porodici.“

„Када је Адам у Едему био нападнут од кушача, био је без мрље греха. Стајао је пред Богом у сили свога савршенства. Сви органи и способности његовог бића били су подједнако развијени и складно уравнотежени.“

„Христос је, у пустињи кушања, стао на Адамово место да поднесе пробу коју он није издржао. Овде је Христос победио у корист грешника, четири хиљаде година након што је Адам окренуо леђа светлости свога дома. Одвојен од Божјег присуства, људски род се, са сваким нараштајем, све више удаљавао од првобитне чистоте, мудрости и знања које је Адам имао у Едену. Христос је понео грехе и слабости рода онакве какве су постојале када је дошао на земљу да помогне човеку. У име рода, са слабостима палог човека на Себи, требало је да се суочи са Сотониним кушањима у свим тачкама у којима ће човек бити нападнут.“ Selected Messages, књ. 1, 267, 268.

У другој глави Јовановог Јеванђеља Христос је говорио о своме телу као о храму, а Његов телесни храм био је храм људског бића са изопаченостима четири хиљаде година нагомилане слабости. Људски храм на који се Христос позвао састоји се од четрдесет и шест хромозома. Када је Мојсије изашао на Синај да прими закон и упутства за подизање храма, био је на гори четрдесет и шест дана. Језекиљ говори о Христу који поставља свој храм „усред“ два штапа. Временски период од завршетка седам времена северног царства и јужног царства, које је Јовану било речено да измери, износио је четрдесет и шест година, и представљао је „средину“, односно временски период између 1798. и 1844. године. Током тих четрдесет и шест година, Исус је подигао духовни храм који ће изненада очистити када дође као гласник завета. Као гласник завета, Он ће написати свој закон на срцима свога народа. Тај закон представљен је са две плоче. Прва плоча има четири заповести, друга плоча има шест. Заједно представљају број четрдесет и шест.

Okupljanje duhovnog Izraela od 1798. do 1844. godine predstavlja okupljanje duhovnog Izraela, ali takođe predstavlja i uspostavljanje hrama.

Приступајући к Њему, камену живом, који људи, додуше, одбацише, али који је од Бога изабран и драгоцен, и сами се, као живо камење, зидајте у дом духовни, свештенство свето, да приносите жртве духовне, Богу угодне кроз Исуса Христа.

Зато и стоји у Писму: Ево полажем у Сиону камен крајеугаони, изабрани, драгоцени; и ко верује у њега неће се постидети.

Вама, дакле, који верујете, Он је драгоцен; а онима који су непокорни, камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла, и камен спотицања и стена саблазни — онима који се спотичу о Реч, будући непокорни; на шта су и постављени.

Него ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ задобивен за себе, да објавите врлине Онога који вас је из таме позвао у своју чудесну светлост; који некада не бејасте народ, а сада сте народ Божји; који не бесте помиловани, а сада сте помиловани. 1. Петрова 2:4–10.

Храм који је био подизан од 1798. до 1844. обухвата класу која је била „одређена“ за непослушност. Њихова непослушност испољила се у њиховом одбацивању „седам времена“, „угаоног камена“, „камена који зидари одбацише“, који је „стена саблазни“ и „камен спотицања“.

Класа која је била „изабрана од Бога“ препознала је „камен“ који је био „одбачен од људи“ као „живи камен“, и као „камен“ који је био „изабран од Бога и“ био „драгоцен“. „Изабрани од Бога“, „изабрани род“, били су у „претходним временима“ „не народ, а“ тада је требало да постану „народ Божји“. Када је Бог сабрао два штапа, извео их је из „незнабожаца“. Требало је да постану Његов народ када је две нације сјединио у једну током четрдесет и шест година, од 1798. до 1844.

Постоји само један темељ, а тај темељ је Исус Христос; али „камен спотицања“, који је био темељ историје и који су непослушни одбацили, био је Мојсијевих „седам времена“. Када су „седам времена“ била одбачена 1863. године, то је било одбацивање Исуса Христа.

Збрка бајки која закључује да је очишћење Светишта, које је отпочело 22. октобра 1844, било испуњење једино пророчанства о две хиљаде и три стотине година, приказује празно Светиште, Светиште без војске, царство без поданика. Нема сврхе Светишта, дате надахнућем, која би имала већи приоритет од онога што је Бог рекао да је сврха Светишта.

И нека ми начине светињу, да пребивам међу њима. Излазак 25:8.

У Светом писму, Божје светилиште се увек доводи у везу са Његовим народом, који представља војску. Језекиљева два штапа, која су означена као два народа, требало је да постану један народ, и Божје светилиште би било усред њих. Погрешно представљати питање из тринаестог стиха осме главе Књиге пророка Данила, како би се сакрило шта се тим питањем заиста тражи, истовремено значи и одбацивати „неког свеца“ из тринаестог стиха, коме је било постављено да на то питање одговори.

Тада чух једнога светог где говори; и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и преступу опустошења, да се и Светиња и војска предаду да буду погажени? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се Светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Небеско биће коме је било постављено питање назива се „онај извесни светац“, а тај израз је преведен са јеврејске речи „Палмони“, која значи чудесни бројач, бројач тајни. У том одломку, који је средишњи стуб и темељ адвентизма, Христос представља себе као чудесног бројача. Он то чини управо тамо где поистовећује однос између најдуготрајнијег временског пророчанства у Библији и такође временског пророчанства о две хиљаде и триста дана. Најдуготрајније временско пророчанство јесте Мојсијева заклетва, која представља седам

времена из Левитске књиге двадесет шест. То је пророчанство које означава расејање и поробљавање оба дома Израилјева, који су означени као „војска“ која ће бити погажена у тринаестом стиху, док четрнаести стих означава пророчанство о гажењу Светилишта. Оба пророчанства испунила су се 22. октобра 1844. године, након што је удовица из Сарепте сакупила два дрвета за ватру весника завета.

Када је адвентизам одбацио саму прву истину пророчког времена коју су анђели повели Вилијама Милера да разуме, ослепео је сам себе. Године 1856, кроз осам чланака Хирама Едсона, Палмони је покушао да увећа светлост о седам времена, али без успеха. Одбацили су поруку Лаодикији и прихватили пет злоћудних испољавања Лаодикије, те су се тако поистовестили са пет лудих девојака.

Шездесет и пет година из седме главе Исаије, које на своме почетку означавају 742. пре Хр., 723. пре Хр. и 677. пре Хр., поновљене су у завршној историји 1798, 1844. и 1863. године. Та завршна историја представљена је сабирањем два штапа у тридесет седмој глави Језекиља, а удовица из Сарепте (како се назива у грчком тексту Новог завета) јесте историја Божјег успостављања заветног односа са духовним Израилем у духовној Јуди (славној земљи) током историје шестог царства библијског пророштва. Та историја, будући крај пророчанства о шездесет и пет година, такође представља почетак земаљске звери из тринаесте главе Откривења. На почетку шестог царства библијског пророштва, спајање два штапа осликава завршетак шестог царства библијског пророштва. Та историја садржи упоредну историју рога протестантизма и рога републиканизма.

Пророчки гледано, сила, или рог, или народ, или царство, или цар, или глава јесу међусобно заменљиви симболи, у зависности од контекста у којем се употребљавају. Сви ови симболи такође упућују на два штапа које Језекиљ поистовећује са два народа. На почетку пророчке историје звери из земље, протестантски рог био је сабран у један народ, или један рог. На крају те исте историје, републикански рог ће се удружити са рогом отпалог протестантизма да би образовали један народ. Тај народ биће лик звери из мора из тринаесте главе Откривења. Логично, ако одбијамо да видимо сведочанство о проклетству седам времена (које је било извршено над оба дома дословног Израиља), онда сасвим сигурно нећемо бити у стању да видимо како су та два дословна дома древног Израиља постала народ духовног Израиља 1844. године. Ако не можемо да видимо ту историју, онда смо потпуно „без појма“ о томе како та историја на почетку Сједињених Држава поистовећује историју на крају, када републикански рог понавља процес сабирања и уједињавања који је на почетку био приказан протестантским рогом.

Наставићемо да разматрамо ове истине у следећем чланку.